

ската работа е нежно-матова, е по-млад от тях. Но всички — и Лукан, и Руси, който води берачките, и Лукановата Ката — всички му казват „бай Асен“. Това е господарят. Той дава хляба. Това е вековната почит към големия имот и неговия стопанин.

Преди две седмици, когато пристигнах тук, беше мокро и студено време. Подранил есенен дъжд се бе закрепил, като че за месеци. От гарата файтонът затрещя през града по калдаръма на главната улица, която стига до окрайнината. Минахме пивоварната фабрика, после улицата се превърна в шосе, което стръмно възлиза по близките хълмове. Файтонджията, накачулен с окъсана мушама, скочи по едно време от капрата и тръгна пешком насперед.

— Хе-е-там, виждаш ли — посочи той нашироко с камшика — като почнеш от онзи орех долу, че до горичката на върха е все хаджи Вълчев имот... Сега е на бай Асена де, ама остана от баща му, х. Вълчо Загореца. Голям имот, голямо не-